

Cesta je rozbahněná a Alice skáče z kamenů na trávu a z trávy do listí, ale stejně se jí noha občas sklouzne do toho nejměkčího bláta a má ho teď až na kotnících a trochu i na koleně. Jak se cesta svažuje, vlhkosti přibývá a v lese se cesta změní v potůček mazlavého podzimu. Pes chce jít dál, dlouhé chlupy urousané a na čumáku slinu, ale Alice na něj zavolá a ten nápad mu rozmluví. „Zahneme tady,“ ukáže do strany a tváří se, že ví, i když neví. A pes se zase tváří, že jí to věří, i když nevěří, protože tady ještě nikdy nebyli. Rozběhne se napřed a jen na malou chvíli se zastaví a začuchá, než zmizí za velkými dřevěnými vraty, vedle cesty za křovím. Alice se dívá pod nohy a šlape jen na bílé ostré kamínky, co nekloužou, z rukávu si při tom sundává bodláky a do brány tak málem narazí. Podívá se nahoru, a pak vlevo a taky vpravo. Je to dům, ale je starý, určitě v něm nikdo nebydlí. „Leda tak upír,“ napadne Alici a toho se trochu lekne, přece jen je v lese sama a není u ní pes.

„Pejsku?“ zeptá se škvíry ve velikých vratech, ale škvíra mlčí. Klika je obrovská, rezavá, ale klíčová díрка je promazaná olejem. Alice se trochu nakloní a tělem se podívá dovnitř. Zelená tráva, pár stromů, rozpadlý dům, kameny a zeď kolem dokola. Žádný záhon, žádný bazén, žádné posezení, ani trampolína. Je to divná zahrada. Spousta kamenů a jinak nic. Alice vejde, protože zaslechne psi štěkání. Ozývá se z druhého konce, kde stromy obrůstají břečťanem a kde jsou kameny o poznání vyšší, hladší, novější, a Alice konečně pozná, že je na hřbitově. Uleví se jí, že odnikud nevyskočí rozčilený domácí, a beze strachu se vydá za psem.

Některé náhrobky skoro leží, Alice neodolá a zkusí narovnat jeden z nich. Ale kámen drží, nakřivo a pevně. „Jako by byl přezrálý,“ napadne ji a pak zamžourá do šera za hřbitovní zdí, zdá se jí, že právě tam je ten, s kým pes mluví. A má pravdu. Je tam jelen s rozložitým paroží, pohled strnulých očí pomalu stočí k Alici. „Uvědomujete si, že psi na hřbitovy nesmí? Je to napsané u vchodu.“ Na tak velikého tvora má jelen překvapivě jemný hlas.

Spodní pysk a brada se mu hýbou a větu zakončí něčím jako krknutím. Ale výraz se mu nezmění. „Jeleni asi krkat ve společnosti smí,“ pomyslí si Alice a teprve pak odpoví: „Promiňte, ale já neumím ještě číst.“

Těžko říct, co si myslí jelen, protože ten má svůj jelení výraz a nijak se netváří. „To vás neomlouvá,“ řekne konečně po dlouhé pauze, dvakrát si krkne a hýbne levým uchem. „Nasedněte a dejte mi adresu.“

„Já je vezmu,“ ozve se najednou a Alice se už ani nediví, když zjistí, že ten, kdo promluvil hlubokým hlasem, je lev vytesaný do náhrobku porostlého mechem. Pes se hrne za tím zvukem a už čuchá k hřívě, kterou deště uhladily, když vtom se ozve zamručení tak hluboké a vážné, že s ušima sklopenýma vzad uskočí a schová se Alici za zády. „Doufám, že nebydlíte daleko.“ Lev se postaví, zaklepe hlavou a kamennou tvář se otře o vysoký strom. Pak se přiloudá k Alici a velice klidně a zvolna řekne: „Psy nenosím, ale vy si můžete naskočit.“ Alice koukne na jelena, ale ten už zírá mezi stromy kamsi dodaleka, přežvykuje, občas škubne uchem, ale nic neříká. „Děkujeme,“ Alice neví, co lepšího říct, a odmlouvat lvům si

netroufá. „Běž před námi a ukaž mu, kde bydlíme,“ šeptá psovi, protože neví, jak jinak slušně říct: „Prosím, nechod pryč, já se lvů trochu bojím a nechci s ním zůstat sama.“

Pak už nezbyvá než se přitisknout ke kamennému hřbetu, zatnout zuby a držet se, co to jde, protože letí krajinou. Tlapy dusají hlínou, šustí v listí, cupují šlahouny uvadlých kopřiv. Běží zadními cestami i vedle nich, lesíky i lesem, přes mokré louky, remízky i oraniště. Zezadu kolem zahrad, přes koleje. Ještě třikrát hup a už jsou doma. Pes má vyplazený jazyk skoro k zemi, Alice se sveze ze lvích zad a je ráda, že stojí, celé tělo roztřesené z té divoké jízdy. „Paden je ze Skotska, netrefil by,“ zamručí lev, zatřese hřívou a obrací se k odchodu. Alici dojde, že mluví o jelenovi a lev to jen potvrdí, když pokračuje: „Má na starost šedesát daňků, někdy je nervózní, ale svou práci dělá dobře.“

„Tak ho, prosím, pozdravujte, a že se omlouváme,“ zavolá Alice hlasitěji, protože lev už se dává do klusu, už mizí v ohybu cesty. „A děkujeme!“ To už křičí ze všech sil, lev je pryč. Pes zkontroluje miskou a Alice se těší na zmrzlinu. Nechala si včera nanuk v mrazáku a doufá, že tam ještě bude.

4. ŘÍJNA

Alice a Max jsou kamarádi. Alice je o pár měsíců starší a o pár centimetrů vyšší, ale Max je silnější a směje se hlasitěji. Právě teď spolu sedí na posedu, kývou nohama nad podlahou z borových prken a vyhlíží do krajiny. Liják přiletěl bez varování, taktak že stihli vylézt sem nahoru a nezmoknout od hlavy až k patě. Mají jenom tenké bundy, dopoledne bylo ještě teplo, málokdo by řekl, že je říjen. Konečně se mračna odvalí, lijavec už kropí jinou louku, tahle dlouhá (a prohnutá jak U-rampa) už je jenom jejich, můžou dolů, běhat, skákat, a třeba křičet na lesy.

„Hele, houby!“ zavolá najednou Alice a ukáže z posedu do dálky.

„Kde?“ zeptá se Max a natahuje krk dopředu, ale trochu opatrně, už je na žebříku na cestě dolů a nechtěl by spadnout. „Jo, támhle!“ odpoví sám sobě a už doskakuje z druhé šprušle rovnou na zem s Alicí v závěsu

a skoro současně přibíhají k šedivému trsu v trávě. Houby na vysokých nohách se nemají kde schovat, louka je posekaná.

„Žampióny!“ vykřikne Alice vesele a hned si dřepne vedle hub a opatrně šťouchne do kapky vody, která se zachytila v klobouku té nejstarší z nich. Max vykulí oči a zasměje se. „Tohle nejsou žampióny, to jsou bedly přece!“ A už jak to říká, Alice si taky vzpomíná, že takhle vypadají bedly, jenom jich zatím moc neviděla. Kdyby tu rostla muchomůrka červená – tu by poznala hned!

„Vezmeme je k večeři,“ rozhodne Max a hned poroučí: „Ty vezmi dvě malé a já vezmu tuhle velikou. Usmažíme je na oleji a bude to jako řízky. Chceš?“

„Hmm, to bude dobrý! Já umím trojobal,“ chce říct Alice, přimhouří slastně oči a dá si dlaň na břicho, ale nestihne říct větu celou, zůstane z ní jen: „Hmm, to bude...“ a pak se ozve výstřel. Děti vyskočí a rozhlídnou se kolem, zapomněly na všechny houby světa a bojí se o život. Prásk! Další rána, a teď pár metrů od nich dopadá něco do trávy.

„Áááá!“ zakřičí Max a chvíli myslí, že se snad počůral. Alice volá: „Střílí po nás talíře!“ Protože vidí, že to, co spadlo z nebe, je kus táčku, talířku, mističky, prostě něco růžového a taky černého, čemu chybí kus. A už ani chvíli neváhají, jako by se domluvili, vyrazí nejkratší cestou k lesu schovat se před střelcem. Prásk, prásk, prásk! Než doběhnou k hradbě lesa a bezpečí úkrytu, ještě třikrát nadskočí a Maxovi se rozhoří tváře do ruda. Ale ani jeden se neotočí, aby viděl černé a růžové kusy mizet v trávě nedaleko trsu hub.

Boty mají mokré a nohavice jim cupují šlahouny ostružin. Zvedají kolena vysoko, přišlapují kopřivy, dlouhá stébla travin, odvracejí obličej od zákeřných planých růží. Jsou rychlí jako nikdy, ani na chvíli se nezastaví. Pak už minou břízu, dub, jsou na polní cestě a ta vede domů. Uf!

„Máme vyhráno!“ řekne stará bedla mladé. „Ta děcka jsou pryč a jen tak se nevrátí.“

„Myslíš?“ mumlá mladá bedla s pochybami a zaklání se k obloze. Ale stará moudrá bedla ví a ostatní utěší: „Z toho střelení si nic nedělejte, za pár hodin bude klid. Říká se tomu střelení na trap, ne střelení na houby.“ Bedly se po houbím způsobu zachichotají a nohy zapáchnou co nejvíc pod zem. Ještě chvíli a můžou říct, že přežily další den.

Karel bydlí nedaleko Alice. Ještě o sobě nevědí, Karel nezná nikoho ve vesnici, neví ani, jak se dostat přes les k nádraží, a trochu se stydí, když potká sousedy na silnici. Vždycky pozdraví, ale slova se mu někdy zadrhnou v krku a vyjdou ven skoro šeptem, což působí divně. Když se to stane, Karel zaboří pohled do země a spěchá, aby byl co nejdřív doma mezi nevybalenými krabicemi. Většina oblečení, nádobí a ostatních důležitých věcí zůstane v krabicích ještě dlouho poté, co se Karel seznámí s několika sousedy, najde zkratku přes les, pozná i zapadlé uličky zahrádkářské kolonie a zasadí na zahradě tři ovocné stromy.

Karla totiž nezajímá, co má na sobě, dokud mu v tom není zima, nebo vedro, a v kuchyni potřebuje jeden hrnec, jeden talíř, jeden hrnek, jeden příbor a jeden ostrý nůž. Jinak nic víc. Velký cedník na špagety, škrabku ani sítko na čaj nepoužil už dva roky.

To, co Karla ovšem velmi zajímá, jsou zvířata. Nerad je zavírá do klece, ale také je má rád blízko a na dosah, a proto si pořídil několik zvířecích kamarádů, kteří s ním žijí, a i když mají své domky a výběhy, většinu dne tráví s Karlem puštění na volno, aby mohli chodit, kam chtějí. Prvním zvířetem je Bob, větší pes neurčitého plemene, který se musel naučit nejíst ostatní v domě. Například Vendulu, macatou morčecí samičku, která nechává všude bobky a která umí překvapivě rychle běhat. Bob má pochopitelně zakázáno honit také Veroniku, druhou morčecí samičku, která v domě žije, ale Veronika na rozdíl od Venduly skoro neběhá, většinou si zaleze do škvíry za skříní, kde chroupe salát nebo mrkev, dokud nejdou všichni spát. Po domě létá Josef. Taky se mu říká Pepík, Pepek a někdy Pepe, celým jménem Pepe Korela. Větev, krmítko i pítka má v předsíni a tam přespává. Přes den se prohání kuchyní, obývací a několikrát vyletěl i oknem ven, aby se hned ladným obloukem vrátil, protože venku se mu to zdálo přece jen trochu moc velké, neznámé a nebezpečné.

Karel si také do nového domova nastěhoval akvário (kdyby to šlo, měl by veliké přes celý pokoj, ale pak už by se do domu sám sotva vešel), dva králíky (mají králíkárnou pro své bezpečí a velký výběh na zahradě) a potkana jménem Zig, kterého Karel od příjezdu neviděl, ale ví, že tu někde je, protože směs pro hlodavce nasypaná v misce na kredenci zmizí každý den.

Karel si se zvířaty rozumí a teď, když žije na venkově, může si pořídit i ta hospodářská. Začne opatrně s několika slepicemi a čtyřmi indickými běžci. Když to půjde, pořídí si kozu a časem možná i pár ovcí. „Uvidíme,“ řekne si Karel pro sebe a docela nahlas, protože když mluví sám se sebou anebo se zvířaty, je docela sebejistý a hlas se mu nikdy, opravdu nikdy v krku nezasekne.

18. ŘÍJNA

Karel jezdívá na nákup s velikým batohem. Ale dnes si nevzal čepici a při jízdě z kopce ho studí uši. Když dorazí do obchodu, zjistí, že si nevzal ani peníze a musí se vrátit. Naštvaný.

Alice jede na zeleném kole. Nejdřív se trochu bojí, řídítka kmitají ze strany na stranu, pak se kolo ustálí, Alice se opře do pedálů vši silou a po úzké silnici míří vesnicí k Bílému Kameni. Mine karavan v zatáčce, nad kterým se tyčí americká vlajka na vysokém stožáru, a pak musí ještě víc zabrat, protože cesta se nakloní do mírného kopce. Prsty ji nejdřív zábly (nevzala si rukavice), ale teď už necítí chlad, nejraději by zahodila čepici i šálu, dokonce bundu. „Ahoj!“ volá soused z ovocného sadu a pak řekne Alice „Dobrý den“ paní, která se do kontejneru snaží napěchovat starý zaprášený koberec. Z pastviny po levé straně se k Alici připojí kůň a vyzve ji k závodu. Cesta se akorát začíná svažovat z kopce, nebude muset ani moc šlapat, a tak Alice po krátkém zaváhání souhlasí.

„Tři, dva, jedna, teď!“ křičí přes rameno na koně, který už stihl u cesty sníst pár panenských jablek. Kůň pohodí hlavou, až mu zavlaje hřívá, a pustí se ladným cvalem po silnici za zeleným kolem. Alici hoří tváře, šála ji kouše na rozpáleném krku, čelo pod čepicí má zpocené. Vůbec na to ale nemyslí, šlape jako ďas, i když se trochu bojí, nebrzdí. Kolo vrčí a zvonek slabě cinkne pokaždé, když Alice přejede díru v asfaltu nebo hromádku kamínků, kterou na cestu nanosily loňské deště.

Kůň Alici brzo dohoní, ale je to kamarád a má rád hru, takže trochu zpomalí a drží tempo s holčičkou na kole. Ženou se Bílým Kamenem bok po boku. Není čas se ohlédnout, ale i tak poznají, že se k nim přidali další koně z pastviny. Dusot se blíží jako hromobití a brzy ho mají těsně za zády. Záplava vlajících hřív a ocasů se valí z kopce s Alicí v čele. „Už nemůžu!“ volá, i když jí dochází dech, a ještě trochu zrychlí. Alice se směje, koně dupou, zvonek si cinká.

Právě když ji napadne, že každou chvíli dorazí k hlavní silnici, kde jezdí víc aut, a když si uvědomí, že má strach vjet do provozu v čele dunícího stáda, právě v ten moment všechno ztichne. Kolo vrčí, zvonek pocinkává, ale dusot koňských kopyt je tentam. Alice hledí kupředu, je jí horko jako nikdy, bolavé nohy v modrých tepláčkách vyskakují nahoru a dolů v pravidelném rytmu, Alice nezpomalí, dokud nedojede ke staré autobusové zastávce dole pod kopcem. Teprve pak zprudka zabrzdí, sleze z kola a podívá se za sebe. Nikde nikdo. Koně jsou pryč. Nevidí je ani mizet v dálce, jsou fuč.

„Vyhrála jsem,“ zašeptá Alice sama k sobě, sotva popadá dech. Pak otočí kolo a pomalu, s čepicí v kapse a nohama roztřesenýma únavou, se vydá zpět.

Nedá se nic dělat, je zima, svetr už nestačí, Karel se po snídani odhodlá a otevře dveře do druhé ložnice, kam nacistal všechny nevybalené krabice s velmi důležitými věcmi. Kdyby byl praktický, na každou by si tlustým fixem poznamenal, co v ní je. Nebo aspoň označil zkratkou *kuch.* jako

kuchyň nebo *obl.* pro oblečení. Jenže stěhování bylo rychlé, téměř zbrklé, Karel neměl tlustou fixu, zato měl starost o zvířata, a tak házel věci do krabic, jak mu přišly pod ruku. Zkratka by těžko vystihla obsah třeba téhle velké, třikrát ovázané bedny, v které byly: sprej a krém na boty, košík s šicími potřebami, dva pytle sena, glóbus, knihy o akvaristice, zavařování ovoce a tajemných bytostech Brd, pravítko, váleček se zaslou barvou, čtyři balíčky žvýkaček, polštář a vytahané plavky.

Karel hledá bundu, ale než se k ní dostane, otevře pět krabic, prohlédne si staré fotoalbum, popláče si nad modrým míčkem s rolničkou (vzpomínka na kocoura Teda, který spadl z parapetu), přečte si pohlednici od kamarádů z Portugalska a zkusí si znovu fialové manšestráky, které nikdy neměl rád, ale které jsou stále zachovalé, teplé a po všech stránkách praktické. Pak je vrátí zpátky do krabice, radši až úplně na dno, vezme si bachratou péřovku a rychle vyjde z pokoje. Netopí v něm a chlad mu zalézá i do nohavic.

Bob na něj čeká a vrtí ocasem, těší se na procházku a rád by očuchal keř kousek od domu, včera u něj zahlédl černo-hnědého psa od sousedů, musí zjistit, co je zač. Vyjdou s Karlem z branky bok po boku a vydají se směrem k lesu. Ani jeden netuší, že o kus dál oddychuje vedle svého kola Alice, propocená, unavená a spokojená po vyhraném závodě.